

mariana dax

TEN PRAVÝ

a předsa

CUDZÍ

MARENČIN PT

TEN PRAVÝ
a předsa
CUDZÍ

mariana dax

TEN PRAVÝ
a predsá
CUDZÍ

MARENČIN PT

© Mariana Dax, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Sylvia Sachs
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
552. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-746-3 (brož.)
ISBN 978-80-8114-746-3 (ePub)
ISBN 978-80-8114-746-3 (PDF)

Akákoľvek podobnosť s reálnymi postavami a udalosťami je náhodná.

1.

Celý deň Kamila čaká na Igorov telefonát ako na spasenie a keď konečne počuje zvonenie, chce sa k telefónu rozbehnúť, chce mu povedať, že ho asi miluje a túži po ňom rovnako ako on po nej, ale ešte nenastal ten správny čas...

Tolko mu toho chce povedať, ale slová sa jej zasekávajú v hrdle a nohy ju neposlúchajú. Akoby ich mala vrastené do zeme. Nechápe, čo sa to s ňou deje. Toto predsa nie je sen – vraví si – tak prečo sa nedokážem ani pohnúť?!

A potom otvorí oči.

Chvíľu je zmätená z toho, čo za hru to s ňou prevádza jej myseľ v spánku. Prečo sa ju uprostred sna snaží presviedčať, že to, čo sa odohráva, nie je sen, ale skutočnosť?

Vyzváňanie však neprestáva a ona si pomyslí, aké je jej podvedomie kreatívne, ako

ihneď zakomponuje reálny podnet do prebiehajúceho sna, aby ju to zobudilo. Pochopí, že nezvoní telefón, ale niekto pri dverách. Pozrie sa na hodiny, ručičky ukazujú sedem hodín a päťdesiat minút.

Došľaka! zahreší. Práve teraz, keď by si konečne mohla pospať, niekto sa rozhodol, že bude vyzvárať, akoby horelo. Čo môže byť také naliehavé?

Komu ide o život?

Kamilu načisto prejde spánok a je prinútená prebrať sa do šedivého, odporného dňa, ako stvoreného pre leňošenie v posteli.

„Šimon!“ zareve na svojho brata. „Šimoon, si hluchý?!“

„Som na hajzli, otvor!“ ozve sa spoza dvier toalety.

No iste! zívne si Kamila. A to som sa chcela vyspať do sýtosti, lebo spánok lieči! zašomre si popod nos a vytiahne si paplón až nad uši. Plánovala sa zobudiť najskôr o desiatej, ale nie je jej to dopriate, lebo niekto sa rozhodol, že bude hneď zrána vyzvárať pri dverách ich bytu, teda rodičovského bytu.

C්ර්ර්ර, c්ර්ර, c්ර්ර්ර! Ostrý zvuk zvončeka sa jej zarezáva do uší a ona už začína byť skutočne nasrdená. Kto to môže byť? Kto sa tak zúrivo dožaduje návštevy u nich o tomto čase?

Poštárka to istotne nebude, tá chodíeva až poobede.

O tom, že by to mohol byť jej čerstvý objav menom Igor, Kamila ani neuvažuje. Nestihla mu oznámiť, že leží s chrípkou v posteli a že by jej, prípadne, mohol priniesť nejaké liečivá, čaje, ovocie, koláčiky, knihy a iné dobré veci, ktoré sa nosia nemocným.

To môže byť len niektorá z tých Šimonových sedmokrások, lebo on dokáže nejednej babe pobláznit hlavu natoľko, až stratí rozum aj zábrany! pomyslí si Kamila znechutene.

Zvonenie vystrieda naliehavý buchot na dvere.

„To bude určite tvoja návšteva, otvor si sám!“ zareve namosúrene. Nebude predsa otvárať dvere nejakej vyfintenej vymalovanej krave. Ako by sa pred ňou cítila? Strapatá, rozospatá, chorá, v dokrkvanom pyžame. Nie veru, ona nepotrebuje, aby ju Šimonove frajerky ohovárali a vykladali, akú má otrasnú sestru. Stačí, že jej to dáva pociťovať on, jej starší brat!

Kamila počuje spláchnuť záchod, potom bratove kroky a následne sa dnu vovalí kvíliaca víchrica.

„Aááááá, aaach, aauuu!“

Preboha, čo sa tej babe stalo? Nieкто jej zomrel? Alebo ju hromadne znásilnili? húta

Kamila. Nelení sa jej vstať z postele a priloží si ucho k dverám. Aj zabudne na to, že má teplotu, čo je taká zvedavá, ktorá z jeho frajeriek to môže byť.

Ako prvá jej príde na um Jaroslava, tá, čo s ňou Šimon pretelefonuje aj dve hodiny vkuse. Každý deň! Možno sa mu nevedela dovolať, lebo suseda zas sedí na linke. Majú spoločnú podvojnú linku a suseda robí Šimonovi napriek. Ale to by nebol Šimon, aby si neporadil. Zájde do telefonickej rozvodne na chodbe a jednoducho ju odpojí, aby mohol pol dňa sedieť na linke on.

Teraz však Šimon sedí na záchode, nie na linke, takže tá, čo tak naliehavo vyzváňa, nebude ani suseda.

Žeby to bola Lenka? Tá, čo vždy striehne obďaleč, kedy pôjde Šimon von, aby urobila akože náhodu, lebo sa s ňou už rozišiel. Vydatá žena, ale správa sa ako zmyslov zbavená!

„Neplač, zlatko! Čo sa ti stalo?“ počuje brata, ako sa jej nežne prihovára a tíši ju. „No taaak, psssst, upokoj sa!“

Nie, to Lenka nebude, k nej by nebol taký zhovievavý, usúdi Kamila. To bude skôr Anička z Trnavy. Už roky vypisuje Šimonovi listy a keď Kamila robila poriadok, tak tie listy našla. Akosi pozabudla na listové tajomstvo,

lebo aj Šimon si kedysi dávno prečítal jej starostlivo ukrytý denník a potom sa jej ešte dlho vysmieval. Toto si zapamätala veľmi dobre, pretože vtedy pošliapal jej citlivú dušu a vnikol do jej súkromia. Šperhákom otvoril dvere jej trinástej komnaty ako zákerný zlodej a ukradol jej tajné myšlienky.

Preto nemala výčitky svedomia, keď pre zmenu vnikla do jeho súkromia ona. Vyberala tie listy z ružových obálok a čítala Aničkiné vyznania lásky ako nejaký zamilovaný román. A pri poslednom liste pocítila ľútosť. Šimon si Aničkinu lásku nezaslúžil. Ani vtedy, ani teraz.

„No taaak, neplač, zlatko...“ prihovára sa jej pokojným hlasom, ale Anička naďalej narieka až tak, že jej dochádza dych.

Nejaká je precitlivená! pomyslí si Kamila. Čo sa jej mohlo stať, že sa sem dovalí takto zrána až z Trnavy?

Šimonovu sestru premôže zvedavosť, ako tá jeho Anička vyzerá, pootvorí dvere a... od údivu otvorí ústa.

Darina?! Jeho najnovší úlovok?!

Otriasa sa plačom v jeho náručí a on trpezlivo a pokojne čaká, kým sa upokojí. Zvláštne. Šimon a trpezlivosť? To teda Kamile nejde nijako dokopy. Jeho dokáže vytočiť každá maličkosť, presne ako otca. U neho sa to však

dá pochopiť. Má zodpovednú prácu, stresy... Ale aký stres môže mať Šimon? Iba ak ten, že pomaly začína starnúť a páčia sa mu čoraz mladšie baby. Má už tridsaťštyri a Darina nemá ani osemnásť. Sedemnásťročný vekový rozdiel – ako to môže fungovať?!

Kamila potichu zatvorí dvere a opäť si priloží ucho k dverám.

„Tak už mi povieš, čo sa ti stalo?“ počuje Šimonov znepokojený hlas.

„Spadla soom!“

„Kde? Ako?“ vyzvedá Šimon s narastajúcou nervozitou v hlase.

„Keď som išla do školyyyy!“ odvetí s plačom.

„A bolí ťa niečo?“

„Kolenooo... a roztrhala som si pančuchy!“ vzlyká Darina a Kamila za dverami len krúti hlavou. Bóže, je tam toho! Má boľačku na kolienku, roztrhala si pančušky a robí z toho horor.

„Len to máš trocha odreté,“ skonštatuje sucho Šimon. „A kvôli tomu si nešla do školy?“

„V roztrhaných pančuchách?!“ podiví sa Darina tónom princeznej, ktorá musí byť vždy tip-top.

„Na, tu máš peniaze, kúp si nové a choď do školy!“ prikáže jej už značne podráždený.

Kamila počuje cmuknutie, asi Darinino poďakovanie. Ako pozná bratovu veľkorysosť, iste jej na tie pančuchy nedal len nejaké drobné. Veď nech si dievča nakúpi aj do zásoby, nie?

A nech ho nechodí otravovať s takými somarinami!

2.

Len čo sa za Darinou zavrú dvere, Kamila konečne môže vyjsť z izby. Konečne sa môže vycikať a uvariť si čaj.

„A ty nemáš čo robiť, keď špehuješ medzi dvermi?!“ osopí sa na ňu brat, len čo ju zbadá.

„Nešpehujem!“ odvrkne mu. „Bola som len zvedavá, ktorá krava tu vyzvára, akoby jej horelo za zadkom!“

„Staraj sa radšej o seba!“ odvrkne jej naspäť. „Vyzeráš ako strašidlo!“

„Ako mám vyzeráť, keď som chorá? Ako tie tvoje fifleny?!“

„Ty takto vyzeráš, aj keď nie si chorá,“ odvetí s posmechom. „Ani sa nedivím, že ťa nikto nechce, haha!“ zasmeye sa a natrie si na chleba s masťou horčicu.

„To mne sa žiadny nepáči!“ odsekne Kamila urazene. Uchmatne si suchý rožok, zaleje si čaj a rýchlo za sebou zavrie dvere

svojej izby. Nemá náladu pokračovať v nevráživej komunikácii so svojim bratom. Inak sa s ňou rozprávať ani nedokáže. Od malička sú ako pes a mačka. Dennodenne ju naháňal po byte, aby si do nej mohol udrieť, a ona sa pred ním od strachu zatvárala na záchode. Ešte aj teraz, po rokoch, sa jej to často premietne v myslí ako nejaký horor, darmo si to zakazuje. Darma všade číta, že myslieť treba pozitívne. Ale povedzte, ako sa dá myslieť pozitívne, keď celé svoje detstvo strávite na záchode?! Pravda, s výnimkou leta, vtedy sa pred ním zatvárala na balkóne. Tam to bolo o čosi príjemnejšie aj voňavejšie, napriek tomu, že bývali pri rušnej ceste.

Deň čo deň sa nevedela dočkať, kedy prídu rodičia z práce, aby sa im mohla na brata posťažovať, vyžalovať sa im zo svojho utrpenia, ale ani oni si s ním nevedeli dať rady.

Sťažnosti na jeho neprístojné správanie sa kopili a v jeho žiackej knižke pribúdali poznámky. On však bol už na základnej škole špekulant. Falšoval podpisy rodičov a im tvrdil, že žiacku stratil.

Keď potom otec na jeho vysvedčení uvidel dvojku zo správania a štvorky z hlavných predmetov, takmer dostal infarkt. Napriek tomu mu vybavil gymnázium, kde Ši-

mon svoje falšovanie rozšíril o lekárske potvrdenia a chodil poza školu. Keď to prasklo, mamu odviezla rovno sanitka a otec vybavil prestup na inú školu.

Nepomohlo! Pre Šimona bola dôležitejšia škola života. Ešte nemal ani osemnásť a už zarábal. Lacno nakúpil a draho predal – v tom spočíval úspech jeho podnikania, ktoré v tých časoch ešte povolené nebolo.

Otec jeho obchodnícky talent napokon využil v podniku, kde zastával vedúcu funkciu, a zamestnal syna na obchodnom úseku. A tak Šimonko chtiac-nechtiac musel pracovať, pretože za komančov termín nezamestnanosť neexistoval.

A popritom obháňal baby. Kamila ich už prestala rátať. Na jednej strane bola v kútičku duše na svojho brata aj hrdá – že je taký úspešný a obletovaný, ale na druhej strane videla, aký je sviniar, ako každej rozpráva do telefónu tie isté kaleráby. V podstate jej bolo jedno, čo robí jej brat, ale čo jej prekážalo, bolo to, že ich telefón bol vkuse obsadený a jej sa potom nik nevedel dovolať. Ani jej kamarátky, a neskôr ani jej potenciálni frajeri.

Aj teraz svojho brata počuje, ako telefonuje. Už od rána! Jeho hurónsky rehot sa ozýva v celom byte a asi aj v celom dome.

„... takže tá kurvička ti nedala? Buhaha! Mal si jej natankovať, hahaha!“

Zrejme telefonuje so svojím kolegom z pumpy, usúdi Kamila. Nedávno totiž zmenil zamestnanie a našiel si lukratívny flek na benzínke, kde sa točia prachy. Aj špinavé prachy.

Kamila vstane z postele a dvere do obývačky zabuchne so slovami:

„Ja nie som na tvoje telefonáty zvedavá, som chorá a chcem spať!“

Potom sa skláti naspäť do postele, dopije čaj a zavrie oči. Bolí ju hlava, chce mať pokoj, ale dá sa to vôbec, keď je jej brat doma?! Najradšej by tú chrípku prespala, ale spánok akosi neprichádza. Chce, nechce, musí myslieť na Šimona. Akoby ani nebol jej bratom. Akoby ani nepatril do ich rodiny. Po kom môže byť taký neseriózny, zlomyseľný a nečestný? Obaja rodičia sa vždy živili poctivou prácou, mama je riaditeľkou na základnej škole, otec právnik a ona, Kamila, vyštudovala biológiu a pracuje na výskume rakoviny. Iba Šimon nemá žiadne vzdelanie a zdá sa, že ani žiadne morálne zásady. Napriek tomu je miláčikom celej ich rozvetvenej rodiny a všetkých žien.

Skrátka, špekulant!

Vie si omotať okolo prsta každého. Každé-

ho okrem Kamily. Svoju sestru si omotávať nepotrebuje. Práve naopak, ju znevažuje pri každej príležitosti.

Načo ti je vysoká škola, keď zarábaš menej ako predavačka?! vravieva jej často s povýšeneckým úšklabkom a ona mu nikdy nedokáže povedať jediný argument, ktorý by akceptoval. Lebo on všetko meria peniazmi a Kamila sa potom cíti ako chudera.

Tak ako teraz. Ale nie preto, že leží v posteli s chrípkou, je spotená ako myš na syre a všetko ju bolí. Chrípka prejde, ale Šimon? Ten sa asi už nezmení. Doživotne sa bude podieľať na tom, aby jej sebavedomie nepresiahlo prízemie ich domu. A k lepšej nálade jej nepomôže ani to, že Šimon nemá pravdu. Zbytočne ju presviedča, že zostane na ocot, lebo je nemožná, neschopná, skrátka, úplne nanič. Ona svoju cenu pozná.

Ona vie, že Šimon jej nesiaha ani po kolena, ale presviedčať ho o tom nepotrebuje. Nemalo by to význam. A zapodievať sa niečím, čo nemá význam, je pre ňu strata času aj energie.

Takisto svojho brata nemieni presviedčať, že ona nedostatkom nápadníkov netrpí! Nepotrebuje sa nimi chváliť, i keď, pravdupovediac, nebolo by ani veľmi čím. Takmer všetky jej lásky boli omyly a ten najväčší bol

Hans z Rakúska. Šimonov kamarát, ktorý ju pozýval na drahé večere do nóbl podnikov, kde sa cítila ako slon v porceláne. A potom ju predvolali na políciu a kládli jej čudné otázky. Aký má Hans fotoaparát a aké objekty fotí, či fotí aj ju a ako je pri tom oblečená a či má vôbec niečo na sebe, či fotografuje aj iné dievčatá... Potom nenápadne prešli s otázkami aj na Šimona, ale ona im naozaj nevedela nič povedať. Našťastie! Lebo pri jej prehnanom zmysle pre pravdovravnosť by im vyklopila aj to, čo si len domýšľala. A v konšpiračných teóriách bola ona teda majsterka!

Avšak bratove aktivity ju skutočne nezaujímali. Vedela len toľko, že Hans priviezol z Rakúska televízor a Šimon ho predal.

To hádam nie je trestné?! uprela na policajta svoje nevinné oči osemnástky a on len zahmkal a pustil ju domov. Fakt sa vtedy nezamýšľala nad nejakými televízormi, ona mala iné starosti.

Starosti s láskou.

Neskôr vysvitlo, že pre Hansa bola iba takou zásterkou pre podnikanie s jej bratom. Veľmi ju to ranilo. Šimon to musel vedieť, ale nič jej nepovedal, lebo biznis je predsa prednejší ako nejaké smiešne city jeho sestry.